

Sygn. akt I PK 106/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa I.T.
przeciwko Urzędowi Gminy w M.
o odszkodowanie z tytułu wypowiedzenia umowy o pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Pa .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Pa .../16, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. – w sprawie z powództwa I. T. (T.) przeciwko Urzędowi Gminy w M. – oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z 16 czerwca 2016 r., sygn. akt VII P .../16, w którym Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 13.890 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., że w sprawie występują następujące istotne zagadnienia prawne: „1) czy likwidacja konkretnego stanowiska pracy

zajmowanego tylko przez jedną osobę w zakładzie pracy wymaga porównania kwalifikacji, stażu pracy i innych okoliczności ochronnych dotyczących zwalnianego pracownika z innymi pracownikami zatrudnionymi na innych stanowiskach i czy wpływ na rozstrzygnięcie tego zagadnienia ma wcześniejsze lub późniejsze przydzielenie przez pracodawcę choćby tylko w części obowiązków zwalnianego pracownika innemu pracownikowi lub kilku innym pracownikom, 2) czy uzasadnionymi podstawami doboru pracownika do zwolnienia skutkującymi uznaniem zasadności dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę są wyłącznie staż pracy, kwalifikacje lub doświadczenie zawodowe czy też pracodawca może stosować na zasadzie swobody doboru pracowników i autonomii zarządczej inne kryteria doboru pracownika do zwolnienia, w szczególności zaś opierać swój wybór na własnym przekonaniu odnośnie przydatności danego pracownika dla potrzeb zakładu pracy i nowo tworzonej struktury organizacyjnej”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; ewentualnie o oddalenie skargi jako bezzasadnej, zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W odpowiedzi na skargę nie zawarto odrębnego wniosku o zasądzenie kosztów postępowania w zakresie trybu tzw. „przedsądu” (art. 398⁹ k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22

listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając powyższe założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim przedstawione w uzasadnieniu wniosku kwestie ogranicza tylko do sygnalizacji – w formie ogólnikowych pytań – jakichś problemów. Brakuje w uzasadnieniu wniosku odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazanoby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Z podstaw zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w C. wynika, że rzeczywiście doszło do likwidacji stanowiska zastępcy skarbnika (powódki) i że po wypowiedzeniu umowy powódce wszystkie jej obowiązki zostały przejęte przez jej współpracowników. Według Sądu drugiej instancji w takiej sytuacji, w której innemu pracownikowi są dodatkowo przydzielane obowiązki pracownika, którego stanowisko jest likwidowane konieczne jest dokonanie porównania z tym pracownikiem pod kątem doboru pracownika do zwolnienia. Strona pozwana, wypowiadając powódce umowę o pracę, nie dokonała jednak analizy porównawczej powódki z pracownikami, którzy w znacznej części przejęli dotychczasowe obowiązki powódki. Według Sądu drugiej instancji pracodawca w sposób nieuzasadniony dokonał wyboru I. T. do zwolnienia. Powódka posiadała bowiem najdłuższy z tych pracowników staż pracy, jak również niekwestionowane doświadczenie zawodowe. Według Sądu drugiej instancji strona pozwana nie wykazała uzasadnionych podstaw doboru pracownika do rozwiązania stosunku

pracy, błędnie wytypowała powódkę do zwolnienia, w konsekwencji żądanie powódki zasądzenia odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę jest uzasadnione.

W wyroku z dnia 12 listopada 2014 r., I PK 73/14 – LEX nr 1567456, M.P.Pr. 2015 nr 6, s. 282, Sąd Najwyższy stwierdził, że zasadniczo likwidacja konkretnego stanowiska pracy, w ramach zmiany struktury zakładu pracy, uzasadnia zwolnienie pracownika bez potrzeby oceny jego ewentualnej przydatności na innych stanowiskach i porównywania go z pracownikami zatrudnionymi na innych stanowiskach, jednakże potrzeba taka powstaje, gdy pracodawca likwiduje jedno ze stanowisk kierowniczych, wówczas swój wybór winien odnieść także do innych osób zatrudnionych na równorzędnych stanowiskach w kadrze kierowniczej, nie tylko w danym pionie. Autor skargi nie przedstawia w uzasadnieniu wniosku przekonującej argumentacji polemicznej, którą zakwestionowałby prawidłowość przedstawionego wyżej stanowiska judykatury w zakresie przedmiotowej kwestii.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

kc